

πούνε μακάριοι με την ευσπλαχνία: τους λείπει πάρα πολλή ντροπή.

"Αν είμαι υποχρεωμένος ναμαι ευσπλαχνός, δεν θέλω όμως να μου το λέν, κι' αν είμαι, τότε καλλίτερα από μακαριά.

Καλλίτερα ανεπάξω το πρόσωπό μου και φεύγω πριν αναγνωρισθώ: το ίδιο να κάμνετε και τεις, φίλοι μου!

"Αρμποτε ή μοίρα μου να μην φέρνει πάντα αν-θρώπους που δεν πάσχουν. εάν και σάς, και τέτοιους, που να μπορώ μέλι έλπίδα και ραγι μαζι τους να μοιράτω!

"Αθήναια, έλαμα τούτο κι' εκείνο για τους δυ-πτυχεις, με πάντα μου έφάνη πως έλαμα καλλι-τερα, όταν έμαθαινα καλλίτερα να χαίρομαι.

"Απ' τον καιρό που υπάσχουν άνθρωποι, πολύ όλιγο έχει χαρεί ο άνθρωπος. Αυτό μονάχα, άδελ-φοί μου, εινε ή κληρονομική μας άμαρτία!

Κι' αν μάθουμε καλλίτερα την εαυτόν μας να χαίρεται τότε ξεμαθαίνουμε, καλλίτερα να προσέ-νοήμε πόσον στους άλλους και να επινοήμε τον πόνο.

Κι' αυτό νύπρω τας χείρας μου, που βοήθησαν τον δυστυχη, και γι' αυτό προγγίζω άκομη και την ψυχή μου.

Γιατί με τό να ιδώ τον δυστυχη να πάσχη, εντρόπηκα εγώ με την ντροπή του, κι' όταν τον βοήθησα, την πλήγωσα σκληρά στην υπερηφάνειά του.

Μεγάλες υποχρεώσεις ευγνώμονα δεν κάμνουν, με έκδικητιόν, κι' ή ευεργεσία ή μικρή αν δεν λησμονηθή καταστά σαράμι.

Τόσο εύκολα μη δέχεσθε! Παίρνοντας, δια-κρίνετε! Αύτά συμβουλεύω σ' εκείνους, που τί-ποτε δεν έχουν να δωρήσουν.

Μά εγώ είμαι ένας δωρητής: ευχάριστα δω-ρίζω σάν φίλος στους φίλους. Ξένου όμως και φτω-χοι άς δρέψουν μόνοι τον καρπόν από το δέντρο μου, αυτό τους ντροπιάζει λιγότερο.

Μά τους ζητιάνους έπρεπε κανείς να τους ξα-λεψή!

"Αλήθεια θυμώνει κανείς, να του: δίνη, και θυ-μώνει, και να μη του: δίνη

Τό ίδιο με τους άμαρτωλούς: και του: άσυνει-δήτους!

Πιστέψτε με, φίλοι μου, τύφει τής συνειδή-σεως στο δάγμα, γηινάξουν.

Μά οι ταπεινοί πολυλογασμοί χειρότεροι άπ' όλα. "Αθήναια, προτιμώτερο να κάμη κανείς κακό, παρά να σκεφθή ταπεινά.

Και λέτε κι' επιθυμία για καίρις ταπεινές μας έξοικονομεί μερικες μεγάλες κακές πράξεις.

Μά εδω κανείς δεν έπρεπε να θέλη ολιονόμιες.

Σάν μιιά πληγή ειν' ή κακή πράξις: φέρνει φαγοπόρα και κλισμό και ξεσπάξει. — Έντιμα λέει.

«Κοίταξε, είμαι "Αρπώστεια» έτσι μιιά ή κακή πράξις, αυτή εινε ή έντιμότης της.

Μά ο ταπεινός, δλογοισμός μοιάζει με τό σα-ράμι που χυάεται και κρύβεται και πουθενά δεν εινε ως που τό σάμα φαγοθώ άπ' τ'ά πολλά τα-ράκια και μακαρμένο πόνη.

Σ' εκείνον όμως που τον βαστά ο διάβολος, σφυρίζει αυτή τή λέξη στ' αυτί. «Θρέψε τον δικ-δολόν σου να μεγαλώσει! Και γιά σένα υπάρχει άκομη ένας δρόμος: του μεγαλειού!» —

"Αχ, άδερφοί μου! Ξέρι κανείς κ'τι παρα-πάνω για τον κάθENA! Και κάποιος γίνονται διά-φανοι σε μας, μά με ποτό δεν έπεται ότι μπορούμε να παρόουμε από μέσα τους.

Δυσκολο να ζή κανείς με ανθρώπους. Διότι

δύσκολο εινε κανείς να σιωπή.

Δεν είμαστε τόσο άδικοι σ' εκείνον που μας εινε άντιπαθητικός, όσο σ' εκείνον που μας εινε άδιόφορος.

"Αν όμως έχρη ένα φίλον που πάσχη, γίνου-ε στην δυστυχία του άσουλ, μά και σκληρό καρδιάτε, καρδιάτε πραγματικά: "Έτσι τον ώφελετε καλλι-τερα.

Του κάμνει ένας φίλος σου κακό, ελπé του: σ'ού τό συγχωρή, αυτή που μούχιες κάμει, μά ότο γι' αυτό που έκαμες έσύ στον εαυτό σου. — Πώς ήμποσα να σου τό συγχωρήσω!

"Έτσι μιλάει κάθε μεγάλη όγάπη: που ξεπε-νάει την Συγχώρηση ως και την Δυστυχία.

Ήστιά γερά την καρδιά σου. "Αν τήν άφήσης να τρέχη, γρήγορα θα χάσης τό κεφάλι σου!

"Αχ, που άλλου μεγαλιότερες στον κόσημ έγει-ναν τρέλλες παρ' άνάμεσα στους πονόψυχους, Παιδις περισσότερο κακό στον κόσημ έχει κάμει από τής τρέλλες των πονόψυχων.

"Αλλόμονα σ' εκείνους π' άγαπών, που δεν ε-χουν ένα θβος πιά ψηλά άπ' τήν συμπάθεια τους.

Μιά μέρα μούπε ο διάβολος και' ο Θεός έχει τήν κόλαση του: είνε ή άγάπη του στους αν-θρώπους.

Κ' εινε λίγος καιρός που τον άκουσα να λέθ-ε ο Θεός εινε νεκρός, άπ' τήν πολλή συμπάθεια που είχε στους ανθρώπους άπ'έναν' ο Θεός.

Προσέγγετε λοιπόν από την ευσπλαχνία. Αυτή θα φέρη ένα σύνερον βαρύ στους ανθρώπους! "Αλη-θινά, ξέρω εγώ τα σημεία των καιρών!

Σημειώσετε άκομη κι' αυτή τήν λέξη: κάθε με-γάλη "Αγάπη, εινε πάνω από την ευσπλαχνία της, διότι εκείνο π' αγαπά θέλει άκομη και να τό —δημιουργήση!

Προσέβρω στην άγάπην μου αυτήν τον εαυτόν μου, και τον πλησίον μου σαν κ' έμέ. "Έτσι μι-λούν όλα οι δημιουργοί.

"Όλοι οι δημιουργοί όμως εινε σκληροί. — Τάδε λέγει Ζαρατούστρας.

(άκολουθε)

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Μαλλωρός και «Μαλλωρ» ο φιλολογική επί-φύλλαδα του κ. Αλεξ. Παναζή. "Τ' αποκαλυπτήριού του κ. Προκλή Δ. Παισιού-λου. Πούς εινε ο κύριος αυτός και πού εινε ή εργασία του. — «Τάδε λέγει Ζαρατούστρας» (συνέχεια). κλπ. κλπ.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΝΕΙ

"Αγαπητέ Νουμά, Στο "Mercure de France» κάτι διάβασα, που τό γράφει ο κ. Γ. Λαμπελέτ, και θυμήθηκα μετ'απορία του λαού που λέει: «Γιάννης κέρνα και Γιάννης πίνει». Ξέρουμε πως ο κ. Γ. Λαμπελέτ βγαζει τό περιοδικό "ή Κριτική» μαζί με τον κ. Γ. "Αξιώτη, καθώς επίσης ξέρουμε πως ο M. Geor- gios Lambeletis που φουρτίζει στο "Mercure de France» με περισσή άμεταλλική «Lectres Neo-Graecques» ειναι ο δικός μας ο Γιωργάκης Λαμ-πελέτ.

Μπορεί σ' ούτις τις «Lectres Neo-Graecques» να μάς λήη πολλά σωστά και άγια ό κ. Γ. Λαμπελέτ, μά δεν πιστεύω ναμαι σωστό, αν όχι άγιο, τό αυτοεκαμάρτισμα που κανει, παι-νώνας χοντροκώς την «Κριτική» δηλ. το περιο-δικό που βγαζει. Δεν έβλαζε ή εύλογημέου, κείνο φίλο του να του κάμη αυτή τή δουλειά, κι' έτσι να γλυτώση ο ίδιος από τό χοντρό αυτό αυτοεκαμ-άρτισμα που δεν του ταιριάζει; ή τι σκεφάμεται εγώ. Για κείνα που γράφει για την «Κριτική» δε, πολυκαταίζομαι, αν ειναι ψευτιές ή άπίθιτες, αν και κάποιος φίλος μου που ξέρι μου άποδείξει πως δεν ειναι άλλο παρά ψευτιές. Αυτό; μου θυμάσε μιάν άλλη λαϊκή παροιμία κι' ερώτηση, και γ' είνε κρησι. "Η ερώτηση ειναι: «Παις; παις; τά έφρα-μας;». Τήν άπάντησιν δεν τή θυμάμαι, αλλά τό τι γινε.

Κ' έτσι άντιεπα και γώ να πιστεψω στα λόγια του κ. Γ. Λαμπελέτ που θέλει να μάς κατακρίση πως από τον καιρό που βγήκε στη μέση ή «Κρι-τική» του, είδαμε πως άλλοι, κριτική άπέχτη-τητα και άνεπιπραστα, σαν να μην είχαν γανή πο-πριν σ' εφημερίδες και σε περιοδικά έφρα κρησι, με άληθεια και με δύναμη, φαντάσων, τί βλακεία, να πιστεύω πού, ή κρητική του κ. Λαμπελέτ και "Αξιώτη καταβόσσει να ξεφύγη από τή ρουτίνα και πως μπόρεσε να βάλη κάποια θεμέλια μέσα ερ-γασίας. Κι' όμως ό κ. Λαμπελέτ γράφει στο "Mer- cure» ό,τι θέλει.

Με χαιρετώ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

«Τ' ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΑΝΝΗ»

Φίλτατε Νουμά

Κοντά στα τόσα όμορφα που μάς είχες στο προτελευταίο φύλλάδιο και κοντά στη χαριτωμένη «Σερενάτα» του Μιλανέσση, που με ξετρέλλανε, πρέπει κανείς προεπιτινά να είχη τή κακία του και στην έπιφυλλίδα του Judas Ben-rant «Τ' ά-στεία του Κύρ Γιάννη», Αύτά «σ' άστειν τοψ κέρ Γιάννη» μιλίζουν κουκουρέτσι και σαταλάτο, κλε-όντε μέσα τους αμα ρωμαίϊνα καθρέ, και δειχνομ-πώ: αυτός που τ'έγραφε έχει μέσα του ζωή άλη-θινή και μπορεί μετ' μέρα να μάς γράψη πολύ ή-μορφα πράγματα στο είδος αυτό. Σάν τέτοια παπα-ταριστά πράγματα, βγαλμένα από τον καθυπό-ρωμαίϊκη ζωή, πολύ σπάει τα βλεπόνια. "Μια σπή διηγώματα ακαμπίροφίνα που προεπιτινά-τό πως στην "Ελλάδα δεν μπορούσαν να παρήκων και γιά ντόπις. "Η εργασία μπορεί νάνατε ρο-μαίϊκη, μά ή πρώτη ύλη μάς είν' έρθη από τή Γαλλία. "Ήσλα να γυρίζω αυτόν τον Judas Ben-rant, γιά να τον παρακαλώ, αν είνενο δυνατο, να γράψη, να γράψη, και... προ πάντων να δημι-οσιεύη.

Με ύπόληψη δικός σου

ΠΑΝ

ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Φίλτατε «Νουμά».

Διόνομοι τήν άνάχη να μιλήσω λιγάκι για τόνα. Πέτρο Ζητουνιάτη που στα τελευταία μάς πα-ραζάλησε παραγγέλοντας εφημερίδες, και περιοδικά με κριτικά άρθρα, με μεταφορσες, σημειώματα, δια-για τό Ζάν-Νουρέκ, κ' αν δανείναι γι' αυτόν γραμ-μένα, ειναι άδύνατο να μην αναφέρη τ' όνομά του δύο τρεις φορές σ' ό,τι γράφει» κι' όλα ειναι τόσο άνοστογραμμένα, που μά τήν άλήθεια πολύ άδικαι-τόν έβρω άληθινή γάλλο κρητική προσάλλοντος άπόστολός του. Και δεν φτάνει αυτό, μά δεν τομμά

κανείς να γλιέη λιγγί Μωρεάς κι' εϋτός παίρει φωτιά. Γι' αυτό προχτές έγραψε μιλώντας για τις α' Όρες του κ. Μαλακάση, πως όλες οι μετάρρα-σες είνε τέλειες έξδν του Μωρεάς που χάνουν την κλασική του απλότητα στη μετάρρασι. (Χαρρδ πως ή μετάρρασι τών α' Στροφών του κ. Μαλακάση κατά την άριστοτεχνική της έκτέλεσι και τή σχετική απλότητα είναι μοναδική στη γλώσσα μας, κελ-λίτερη άπ' όλες τις άλλες. "Αν έχει πάλι άλλη γυμνή ο κ. Ζητούσιτης άς μάς δώτη ό ίδιος μια μετάρρασι τών α' Στροφών" τέλεια που να μή χάνη την κλασική της απλότητα. Θά του χριστούμε αυτή τή φορ άληθινή χάρη.

Τί να πώ πάλι για τόλμο του τάρβρο "Από τό σφυρί στέρνω", που προβάλλει υπερασπιστής τών νέων και κατορθώνει να πη άρειεται άνοσιες σ' αυτήν τήν εύκαίρι; Και μάς μιλεί για άκποια ειλικρίνεια σιν memoria" του Σκίπη πιστεύον-τας ότι φτάνει ναξει κανείς άληθινό πόνο, για να γράψη άληθινούς στίχους. Δεν άμφισβάλω για τήν πόνο του γυιού, μά ό ποιητής που έγραψε ένα μνη-μόσυνο του άρχίζει από τά θεωρημένα τά σκουτιά του χάρου και τή τύλιξε σά σε ρετσέτες, σε Λατι-νικούς τίτλους— μια γλώσσα που δεν τή ξέρει—ε-δειξε τρανή τή φευγιά του.

ΑΛΛΑΔΙΚΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ "ΣΠΑΡΤΗΣ"

"Ο Νουμάς" — μία έφημερίδα "Αθηναϊκή, τής οποίας τήν ύπαρξιν όιον σφρόνι έδώ άγνωσθί, ή οποία έχει τήν μικροτέραν κυκλοφορίαν, ενό έπρεπε να έχη τήν πρώτην — ο Νουμάς λοιπόν αυτός εις έν άπθ τά τελευταία φύλλα του δημοσιεύει άρθρον μιάν δισποινίδος ή οποία κρύπτεται υπό τήν ψευδώνυμον "Αρροαρούσα. Τό άρθρον αυτό τό οποίον έπρεπε να διαχέουσι όλοι οι δισποινίδες διά να άντλήσουσιν μαθήματα ήληθινής ήθικής και έχη σημασιότητα, έχει ως θέμα τήν περίεργον έκείνων ετήσιον τήν οποίαν ανέγραψε, νομιζομεν, ή "Ακρόπολις ότι δη-λαδή εις τας "Αθήνας δισποινίδες τών άνωτέρων οικογε-νιών έφρασαν Σύλλογον ύπέρ τής άρχαίας. "Η ελληνική έπίσημη ότι τό πρώτον έδημοσιεύθη πολύ παρθένας, αι δε "Αθηναϊκαί συνάδελφοι διά έλευσαν να σχολιάσουσιν ποιη-σολογίαν αυτήν. Τό έποςφον άφρον τής δισποινίδος "Αρ-ροαρούσας έρχεται να σίψη πολλή ψήσι εις τό ετήσιμά μας. "Η "Αρροαρούσασα έγκρημίσι επί πολλά έτη τρώσιους του "Αρακαίου, έλαθε λοιπόν τήν εύκαίριαν να γνωρίση τον ήιον τών μαθητριών, ή; όπως φανεράνεται εις τας αλλόθιας τών παραδόσεων, άλλ' όπως εξελίσσεται εις τόν αήπον, εις τούς κοιτώνας του όθνου, εις τά εύρύτατα κοινότερα και εις τας σκουινας σπάρτας, ήλιος εις τήν έπο-χήν τής διευθυντρίας Κβαθανιάη, μέν έποχην άληθινο-νησον, καθώς λέγει ή "Αρροαρούσασα, ήως να μή φανε-ρώση εις τί συνίσταται τό μυστήριον και ή γοητεία τής περιτρήνον έκείνης διευθυντρίας, τής οποίας τό όνομα κα-τέστη έκτοτε διά τας "Αρακαϊάδας παροιμιώδες.

Τό άρθρον του Νουμά έπαμειν εις φωτιστικώτατον και ήληθώς ά αναγινώσκων αυτό θά κτυπήσθ τό μεσο-πυλόν και τή άναγνώση εύρησικα. Θά τό πιστεύετε λοι-πόν ότι τή πρώτη σπέρματα τών προς ύποστήριξιν και διάδοσιν τής άρχαίας συλλόγων πρέπει να ζητηθούσι εις τή "Αρακαίαν; Δυστυχώς τό άρθρον τής "Αρακαίουσας, ή οποία έντελήθη με τή μετεί της οσα τόνον ώμα και γομα έβέβαιε, δεν άφίενε κομμάτι άμφισβόλιαν. Τό έρον τεμεινος, όπως θά έλιγε ένας διδασκαλος, τό καλλιέρ-μαρον αυτό κείρον εις τό όποιον έμπιστευόμθα τας θα-γατέρας και άδελφός μας προς άνάπτυξιν τής διανοίας και διαπάσκων τής καρφίας, και τό όποιον έχει τό εντύχημα να άντηγή κάθε χρόνον από τήν μελιστάλακτον ρηγορι-κήν του κ. Μιστριώτου, τό λαμπρόν και μανιακόον αυτό καθέβημα δεν παρασκευάζει μόνον λεγόμενα διδασκα-λισιών άλλά καταργείται και τότε ύπέρ άρχαίας συλλό-γους υπό τήν φιλόστοργον τών όποιων στήγην ύπαρχει έλ-πίσι ότι εις τήν άραδέε καταργούση ή κινδυνεύουσα ήθική αής "Ελληνικής οικογενείας.

Όλοι άληθώς περιτρώτατον τό περιεχόμενον του άρ-θρου έκείνου του όποιου συγγραφέας είνε μια δισποινίς χιραρατημένη καθώς φαίνεται από τήν φώραν τής καθα-ρισούσης και από τήν φώραν πολλών έλλων προλήψεων

αι όποιοι σήμερον άποταλούν τό άναρτήτητα "Ηθελά μα-φάλαια μιάν δισποινίδος. "Όσοι νομίζουσι ότι του "Αρα-καίου αι μαθήτριαί είνε διηρημέναι κατά τάξεις μόνον, άπο-πώνται. "Υπάρχουσι έκεί μέσα διάφορές και κατατάξεις, δημοσιεία και συνομοταξίαι ήληθώς άπιστευτοι και πρώ-τοφανείς δι' ήμάς τούς άμνηστους εις τά μυστήρια του γυ-ναικείου έκείνου κόσμου. "Η τάξι τών χρυσών τών "Αμοι-δάσιον, τών θυμάτων δεν άναφέρεται βέβαια εις κανέν σύγγραμμα παιδαγωγικής, άλλά τούτο δεν έμποδίζει τας τάξεις ταύτας να έρθοσι, με τήν ιδιαιτέραν έκείνων σημα-σίαν με τήν οποίαν έχει κλονισθή έκεί μέσα ή άπλή αυτή λέξις. Είς τό πείσμα δε του κ. Δηλιγιάννη όστις ουδέν όθει να άκούση περί άναθεωρήσεως του Συνατά-ματος, οι "Αρακαϊάδες μνηστεισαι τις οφθε εις τίνος πολι-τικού συλλόγου τας άρχάς, έχουν ήρωσι και Γερουσίαν, τής οποίας έρον είνε να άκούση να βέλτη και να άπο-δίδων κατά τοίτο διαφέρουσα από τήν άλλην έκείνην γε-ρουσίαν του Ζαχαριίου ότι τά μέλη έκείνη, ός έκ τής ήλικίας των βέλπουσι ουτε άκούουσι. "Ο κ. Μιστριώ-της εις τόν έφετινόν του λόγον τόν όποιον άπλήρωσαν οι άνεχώνται τής Πρωίας, με έπιλοφορήσαν ότι τό Διοι-κητικόν συμβούλιον του "Αρακαίου εισηγουμένον αυτού ανέγραψε εις τό Πρόγραμμα δύο νέους συγγραφείς δι' ήφίστατος παιδαγωγικούς και ήθικούς λόγους. Οι συγγρα-φείς οσολ είνε ο Πλάτων και Αισχόλος. Δεν άμφισβόλο-μεν δε αι πρόσδο τών μαθητριών και εις τούς συγγρα-φείς αυτούς θά είνε καταληκτικαί. "Αλλά ήμείς πάλιν εύρσκομεν ελαττωματικά τό Πρόγραμμα του "Αρακαίου εις τό κεφάλαιον αυτό Μερικοί κομωφίαι του "Αριστο-ζίνουσι, άλλος Αουκιανός, νομιζομεν ότι είνε άναρτήτητα διά τήν άριωτέραν μόρφωσιν τών "Αρακαϊάδων. "Όσοι και κανείς εις τών νεώτερον συγγραφών, τών Γέλλων επί παραδειγματι, δεν θά ήτο περιττός. "Όνόματα συγγρα-φών ήμεις δεν θά προτινωμεν' άλλά τό διοικητικόν συμ-βούλιον βεβαίως δεν θά έναποκοιτηθί να εύρη ποίος είνε ή καταλληλότερος ιδίω διά τας άνωτέρας τάξεις τής θρη-σκείας

Σπάρτη 26 Ιουλίου 1903.

ΜΙΣΤΡΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πλήν τής Τετάρτης τίθησι Διαικός άνα-ξιοτοιχείη διά τήν γραμμήν Κηφισίας και κατά-πύαν Παρασκευαν από τής 8ης τρέχ. μηνός Αθ-γύστου ε. ε. Μουακή τής Φρουράς θα κτανίξη έν Κηφισία κατά Πέμπτην και Κυριακήν.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

... Εγγ'Ο κ. Νιρβάνας έχει τήν γνώμην του για βλαος τούς λογίους. Έχουν και όλοι οι λογίοι τήν γνώμην τους για τόν κ. Νιρβάνα και πύει λέγοντας. "Αλλά έξήγησις δεν χωρείαι στους όόντομους χαρα-κτηρισμούς που έγραψαι για τούς λογίους μας στα τελευταία «Ναθανάσια» διακόζοντας τά οσα έγραψαν στό ίδιο περιοδικό. Ι διάφοροι λόγοι για τό γλωσ-σικό μας ζήτημα. Πατέρες άπονόμενι κι' αυτ, ός ό-πως πατέρες άπονόμενι κι' όλοι μας. Τί τό πώ-ράβενο βρώκότε σ' ήα' αυτ; Μιγαρη πρώτη φορά γίνονται; "Όσον άφορ τήν δική μας γνώμη ό κ. Νιρβάνας δεν τήν ένωσιαι και γι' αυτό θάραζε τήν εύκαίριαν να χαριτολογούη άπάνω σ' αυτήν. "Αν ήθελε ασθέστερες άπαντίσεις έπρεπε μετά τό έρω-τημα του γ' τρώπου τής «έλευθερίας μικτής» να βάλη κι' ένα άλλο έρωτημα, σ' και να έρωτηση τούς οπαδούς του γ' τρώπου: Πουά έλευθερά μι-κή παραδέχθεθε; Έκεινών που γειτονέουσι προς τήν καθαρευούσαν ή έκείνων που γειτονέουσι προς τήν δημοτική; Τότε πολλοί θά του λέγαν, και με τούς πολλούς και μετς, πως δεχόμεθα τήν τελευ-τήν, προς τήν όποια' ήλοσχος βαζόμεμα, διορ-θώνοντες μερ με τή μερ τις έλλεθειες μας, για να φτάνομα μια μερ στήν άγνή δημοτική μας γλώσσα, ή όποια είνε κ' ή "Εθνική. Κολοδό τό έρωτημα, κολοδός κι' οι άπαντίσεις. Και μόνον άσμέναν άκο-λόδωτα, ήγονν με ουθ, του κ. Νιρβάνα τό παραδο-λογήματακακά χαριτολογήματα — κ. Θεατρολόγον

Γιά τόν «Τρίτον» γράφουνας: τά δόοντα σ' άλλων στήλη, καθώς βλέπετε. Τάλο που άναφέροτε, τί είδαμε και μετς με τό μάτια μας κ' έβουνομαμα. "Ενθ' ό κ. Ξενοπούλος χλας φορές εως τώρα. έφανε-ρώσε γράφοντας, πως περιήρνοι τήν κρήνι του κοι-νου, στήν παρστάσι του «Τρίτου» έσυγκινήθηκε τόσο από τό χειροκροτήματα με τά όποια έπιτη-δειότατοι έγκάλετοι, συμπατριώται του οι περισό-τεροι, έφανερώσαν τόν ένουσιασμό τους, ώστε λίγο έλειψε και να άποθυμήσθ, από τή συγκίνησι όταν έξεπρόβαλε στά σκηνή. Αυτό, όπως λέτε πολύ σο-στό και σεξ, όνομάζεται ειλικρίνεια γνώμης. "Η ειλικρίνεια τής εργασίας είνε άλλο πράγμα, που δε μάς τώδεκε άκόμη ο κ. Ξενοπούλος. — κ. Μαρκ. Φαντολίην. Καλά. "Αλλά, στό άλλο ήύλο. — κ. Κ. Γούναρ. Εύχαριστούμα. Περιμένουμε και τάλλα — κ. Γ. Περγ. όι σταλό. — κ. Judas Ekrant. Ουμμάστον Η — κ. Π. Πλαστόν. Καταχή "Ισδιών. "Ελάθαμε συνδρομή, εύχαριστούμεν. — κ. Κ. Ατρά-κην. Θά δημοσιευθού. Μην άνωτιομνείτα.

ΕΙΔΟΟΠΗΣΙΣ

Σήμερον Κυριακήν 10 Αυγούστου ε. ε. έκτίθεται εις αναγκαστικόν πλειστηριασμόν, διά έπισπειαις τής "Εθν. Τραπεζίας τής "Ελ-λάδος ή επί τίς όδοι Λικουσιώνον παρα τήν πλατείαν τής Όμονοίας οθείη τών κληρονό-μων Πέτρου Α. Π. Μαυρομηχιάη.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Έβγήκε τό 15ον τεύχος τής περισπουδάστου «Κριτικής» πλου-σιώτατο σε ύλη, καθώς πάντοτε. Περιέχει τις «Ελλάδες» του κ. Ζ. Παπαντωνίου, τόν «δεύτερο Φάουστ» του κ. Γ. Γρυπάρη, μεγάλην φιλο-σοφικήν μελέτην του κ. Π. Ζητου-νιάτη, τούς εγγληηματίας στήν Τέ-χνη του κ. Γ. Λαιμπελέτ και άρθρον περί τής Ν. Σκηνης του άρχικριτι-κού τής «Κριτικής» κ. Πέτρου Ζη-τουνιάτη. Η «Κριτική» στο τεύ-χος της αυτό κρίνει και τήν δημο-σιογραφική ειλικρίνεια του «Νουμά». "Αξιός ό μισθός της! Να δούμε τι άλλο θά κρίνη άκόμα!...

— Δύο τεύχη τών «Ναθανάσιων» εβγήκιν μαζί-τό 67 και τό 68. Κ' είνε γεμάτα από ύλη έκλεκτά, καθαρώς φιλολογική και από καλλιτεχνικές εικόνες "Από τή περιεχόμενα του, τα πλουσιώτατα, μετς εικανών ιδιαιτέρα έντύπωσι ένα ποίημα του "Αργίσην "Ώφταλιώτη "Τό τραγούδι τής ζωής, ποίημα ποιη-μένο με σέβη μ' αίσθημα και με μελωδία. — Ένα άρ-θρο του κ. Νιρβάνα για τό γλωσσικό μας ζήτημα. — Ένα διήγημα του Παπαδιαμάντη «Τά κρούσματα» — ή συνέχεια του άρθρου του κ. Δ. Αναστασοπού-λου "Αθηνών έμ τήν ήμερίτον εις τόν "Αγιν-Τάφον» — και δύο τρία άκόμη άρθρα. "Οι εικόνες του είνε όλες μια και μια, ξεχωρίζε δε ή «Πλάστρια» του Σούζα-Πίντο από τό Παρισινό σαλόν. Τό μυ-ναδικόν μας φιλολογικό περιοδικό θά έκδώσι και τή δυο τεύχη του. Αυγούστου μαζί κ' έπειτα θά έξαικολούθηθ με βγαίη όπως και πρώτα δυό φο-ρές τόν μήνα.

— Περιεχόμενα του Α τεύχος τής «Ναθανάσι-νης»: "Αλκυόνος («ή άρχαία τέχνη — Παροπισθήριον στó Salon τών Παρισίων — Δ. Καλογεροπούλου «ό Δανδύς» ΔΕ Ηδίζη και Βυζαντινή τέχνη έν Ζακύνθο» — Αχ. Νέγγιν «Ατόπες» όφθα και π' ήματα Μο-ραϊτίδη, Καρδουλήν, Πιερίδη, Δίκ κ. Δ. π. "Από τίς εικόνες του; όλες μια και μια, ξεχωρίζου του Λεο-μπακλήν ή άμάρη επί τής γεφύρας, τόν Λεομ-πουέλην τό «Χωρικό "Ιστορικό» και τόν Θ. Ράλλη κ' Παπαδοπούλα.